

BRZOPOTEZNA PARTIJA

DEJVID BALDAČI

Prevela

Vera Martinović

■ Laguna ■

Naslov originala

David Baldacci

Hour Game

Copyright © 2004 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ovaj roman posvećen je

Hariju L. Kerikou

Džejn Džajls

i uspomeni na Meri Rouz Tejtum

Troje najboljih ljudi koje sam ikada poznao

PRVO POGLAVLJE

Čovek u kišnoj kabanici hodao je pomalo savijen, teško dišući i znojavog tela. Dodatna težina koju je trpeo, mada ne toliko znatna, bila je nezgodno postavljena, a teren neravan. Nikada nije lako tegliti leš kroz šumu usred noći. Prebacio ga je na levo rame i napredovao dalje. Donovi mu nisu imali nikakve osobene znake; to ne bi ni bilo važno, pošto je kiša brzo spirala eventualne otiske stopala. Proverio je prognozu vremena; ovde je bio baš zbog kiše. Nepovoljni vremenski uslovi bili su najbolji prijatelj koga je mogao da poželi.

Pored toga što mu je preko snažnog ramena bio prebačen leš, čovek je bio upadljiv i po crnoj kapuljači koju je nosio, s ezoteričnim simbolom prišivenim po dužini tkanine. Bio je to krug sa krstom poput nišana po sredini. Verovatno bi ga svako stariji od pedeset godina smesta prepoznao, jer je taj simbol nekada ulivao strah, vremenom znatno umanjen. Nije bilo važno što ga niko „živ” neće videti kako nosi tu kapuljaču; nalazio je mračno zadovoljstvo u njenom smrtonosnom simbolizmu.

Za desetak minuta stigao je do mesta koje je pažljivo odabrao tokom ranije posete i spustio je telo s poštovanjem koje se kosilo s nasilnom smrću te osobe. Duboko je udahnuo i zadržao dah dok je razvezivao telefonski kabl koji je stezao zavežljaj i dok je skidao plastičnu foliju. Bila je mlada, sa licem koje je bilo privlačno pre

dva dana; sada ta žena baš i nije izgledala sjajno. Meka plava kosa kliznula je sa zelenkaste kože, otkrivajući zatvorene oči i naduvene obraze. Da su oči bile otvorene, možda bi još uvek zadržale taj iznenađen, nepomičan pogled osobe koja shvata da će biti ubijena, što se dogodi približno trideset hiljada puta godišnje u Americi.

Smaknuo je foliju do kraja i položio ženu na leđa. Onda je izdahnuo, izborio se s nagonom za povraćanjem zbog zadaha tela, i još jednom usrknuo puna pluća vazduha. Uz pomoć jedne ruke u rukavici i lampe, potražio je i pronašao malu rašljastu granu koju je ranije stavio u obližnje trnje. Upotrebio ju je da podupre ženinu podlakticu, koju je tako postavio da pokazuje prema nebu. Mada je brzo popuštala, mrtvačka ukočenost tela otežavala mu je zadatak, ali on je bio jak i konačno je podigao ukočeni ud pod ispravnim uglom. Uzeo je sat iz svog džepa, proverio pod baterijskom lampom da li je pravilno namešten i stavio ga mrtvoj ženi na ruku.

Mada uopšte nije bio religiozan čovek, kleknuo je uz telo i promrmljao kratku molitvu, poklapajući rukom usta i nos.

„Ti nisi bila neposredno odgovorna, ali imao sam samo tebe. Nisi umrla uzalud. I verujem da ti je sada čak i bolje.” *Je li stvarno verovao u ovo što je upravo rekao? Možda i nije. Možda to nije ni bilo važno.*

Pogledao je lice mrtve žene, savesno ga proučavajući poput naučnika koji posmatra naročito zanimljiv eksperiment. Nikada ranije nije ubio nekoga. Obavio je to brzo i, nadao se, bezbolno. U tmurnoj, maglovitoj noći žena kao da je bila okružena žućkastim isijavanjem, kao da je već postala duh.

Povukao se još unazad i osvrnuo se svuda oko sebe, proveravajući ima li bilo čega donetog što bi moglo da se pokaže kao dokaz protiv njega. Otkrio je samo jedno parče tkanine sa svoje kapuljače koje se zakačilo za grm u blizini mesta gde je ležalo telo. *Nepažljivo, to sebi ne možeš da dozvoliš.* Stavio ga je u džep. Proveo je još nekoliko minuta tražeći druge takve tragove gotovo do mikroskopske veličine.

U svetu krivične istrage i sudske medicine baš su te neakve nevidljive mušice čoveku dolazile glave. Jedna jedina kap krvi, sperme ili pljuvačke, zamrljani otisak prsta, jedan folikul dlake sa

komadićem korena punog DNK, i policija bi već mogla da ti recituje tvoja prava dok bi u blizini gladno kružili tužioci. Nažalost, čak i potpuna svest o tome slabo je štitila. Svaki zločinac, ma koliko bio pažljiv, ostavljao je materijal na mestu zločina koji može da ga optuži. Prema tome, dobro je pazio da ne dođe u neposredan fizički kontakt sa mrtvom ženom, kao da je ona uzročnik zaraze koji bi mogao da prouzrokuje smrtonosnu bolest.

Smotao je foliju i stavio u džep telefonski kabl, još jednom proverio sat, a onda polako krenuo natrag prema kolima.

Iza njega ležala je mrtva žena, ruke podignute ka nebesima iz kojih je pljuštalo. Sat joj je slabašno svetleo u mraku, i bio je kao mutno signalno svetlo za njeno novo mesto počinka. Neće moći dugo da ostane neotkrivena. To je retko kada uspevalo s nezakopanim leševima, čak i na ovako osamljenim mestima.

Dok se udaljavao kolima, čovek sa kapuljačom prstom je po njoj pratio liniju simbola, istovremeno se krsteći. Simbol teleskopskog krsta nalazio se i na brojčaniku sata koji je stavio na ruku mrtve žene. *To bi svakako trebalo da im bude izazov.* Udahnuo je pun uzbuđenja, ali i straha. Godinama je zamišljao da taj dan neće nikada doći. Godinama ga je napuštala hrabrost. Sada kad je prvi korak bio učinjen, imao je divan osećaj moći i oslobođenosti.

Prebacio je u treću brzinu i dodao gas, a gume su savršeno nalegale na klizavi kolovoz, dok je tama gutala svetla njegovog plavog folksvarena. Hteo je da stigne što brže na svoje odredište.

Morao je da napiše jedno pismo.

DRUGO POGLAVLJE

Mišel Maksvel ubrzala je ritam. Završila je „ravni” deo svog trčanja kroz brda oko Rajtsburga u Virdžiniji, u zabiti jugozapadno od Šarlotsvila; sada će teren da postane mnogo strmiji. Maksvelova je nekada bila olimpijski veslač, a zatim je provela devet intenzivnih godina u Državnoj bezbednosti. Kao posledica toga, žena visoka sto sedamdeset osam centimetara bila je u izvanrednoj fizičkoj formi. Međutim, ogromno područje visokog vazdušnog pritiska smestilo se iznad čitavog srednjeg Atlantika, zbog čega je ovaj prolećni dan bio neuobičajeno vlažan, pa su mišići i pluća počeli da joj se naprežu kad je krenula uz kosinu. Svezala je u konjski rep crnu kosu dugu do ramena nakon što je prešla četvrtinu svoje staze, mada su joj tvrdoglavi pramenovi još uvek išli u lice.

Napustila je Državnu bezbednost da bi otvorila privatnu detektivsku agenciju u ovom malom gradu u Virdžiniji, u partnerstvu sa još jednim bivšim operativcem Službe bezbednosti, Šonom Kingom. King je napustio službu u velikoj nemilosti, ali je postao advokat i izgradio sebi novi život u Rajtsburgu. Njih dvoje se nisu poznavali dok su bili na državnim jaslama; tačnije, udružili su se na jednom slučaju prošle godine dok je ona još bila u službi, a on se upetljao u seriju lokalnih ubistava. Nakon što su tu svar uspešno doveli do kraja, i za to vreme stekli nešto slave, predložila

mu je da pokrenu svoju vlastitu firmu, i on se složio, mada poma-
lo oklevajući. S ugledom koji su stekli na prethodnom slučaju i
svojom veštinom u istrazi, ubrzo su postali uspešni u poslu. Pa
ipak, došlo je do zastoja u radu, na čemu je bila zahvalna. Ona je
žena koja voli da bude napolju i jednako uživa kada kampuje ili
trči maraton kao i kada trpa falsifikatore u zatvor ili kad pritisne
privrednog špijuna.

Šuma je bila tiha izuzev šuškanja granja zbog vlažnog povetarca
koji je podizao prošlogodišnje suvo lišće u male kovitlace. Među-
tim, iznenadno lomljenje grana privuklo joj je pažnju. Rekli su
joj da u okolini može da se spazi poneki crni medved, ali i kad bi
srela neku životinju, bilo je daleko verovatnije da bi to bila srna,
veverica ili lisica. Nije više mislila na to, mada ju je umirivalo što
ima pištolj u futrolji sa klipsom, zakačenoj uz torbicu na opasaču.
Kao operativac Službe bezbednosti, nikuda nije išla bez svog pišto-
lja, čak ni u toalet. Nikad se ne zna gde jedan zig zauer devetka sa
četnaest metaka može dobro da dođe.

Nekoliko trenutaka kasnije još jedan zvuk joj je privukao pažnju
i zadržao je: trčeći koraci. U danima dok je bila u Državnoj bez-
bednosti čula je mnogo vrsta koraka. Većinom bezazlene; drugi
su saopštavali mračniju svrhu: prikradanje, napad ili paniku. Još
nije bila sigurna kako da klasifikuje ove: kao poštene, nepoštene
ili van forme. Malo je usporila i rukom zaklonila oči od sunca koje
se probijalo kroz svod od drveća. Nekoliko trenutaka vladala je
mrtva tišina, a onda se topot nogu vratio, sada već mnogo bliži.
Tačno tako, ono što je čula svakako nije bio ravnomerni ritam
rekreativca. Osećao se strah u tim koracima koji su zvučali užurba-
no i neujednačeno. Izgledalo je da su sada nedaleko od nje s leve
strane, ali nije bila sigurna. Zvuk je ovde često odjekivao.

„Ko ide?”, uzviknula je, još dok je rukom posezala naniže i
vadila pištolj. Nije očekivala odgovor i nije ga ni dobila. Ubacila
je metak u cev ali je ostavila pištolj zakočen. Kao ni sa makazama
u ruci ne treba trčati ni sa otkočenim pištoljem. Zvuk se sve više
približavao; svakako su to bile ljudske noge. Osvrnula se; ovo bi
mogla da bude nameštaljka. Ponekad se to izvodi u paru: jedan

joj privlači pažnju dok je drugi ne zaskoči. Pa, ako je tako, zažaliće što su se namerili na nju.

Zaustavila se pošto je konačno locirala izvor zvuka: to je bilo zdesna, iznad uzvisine pravo pred njom. Disanje je bilo ubrzano; topot nogu i lomljava rastinja zvučali su nekontrolisano. Ko god to bio, moraće za nekoliko sekundi da pređe preko grebena od zemlje i kamenja.

Otkočila je oružje i zauzela poziciju iza debelog hrasta. Nadala se da je to samo još jedan rekreativac i da ta osoba neće ni postati svesna da je ona prisutna i naoružana. Zemlja i šljunak vrcali su preko grebena uzvisine najavljujući dolazak uzročnika sve te pometnje. Pripremila se, stisnula dršku pištolja s obe ruke, spremna ako bude potrebno da prosvira metak između nećijih zenica.

Jedan mališan izleteo je s vrha uzvisine, za trenutak kao da je zastao u vazduhu, a onda se uz vrisak skotrljao niz padinu. Pre nego što je on pao u podnožje, još jedan dečak, malo stariji, izašao je na videlo na grebenu uzvisine ali se na vreme zaustavio i samo je kliznuo niz padinu na zadnjici i tresnuo do svoga druga.

Pomislila bi da se oni prosto ludiraju da nije bilo tog izraza krajnje prestravljenosti. Mlađi je jecao, lica ispruganog prašinom i suzama. Stariji dečak ga je podigao otpozadi za kragnu i potrčali su, zajapureni u licu.

Stavila je pištolj u futrolu, iskoračila iza drveta i podigla ruku. „Dečaci, stojte!”

Njih dvojica su vrisnuli i projurili oko nje svaki sa svoje strane u vidu magle. Okrenula se grabeći jednoga, ali je promašila. Viknula je za njima: „Šta vam je? Hoću da vam pomognem!”

Za trenutak je pomišljala da pojuri za njima, ali uprkos svojoj prošlosti olimpijca nije bilo izvesno da može da uhvati dva mališana čije su noge očigledno išle na mlazni pogon iz čistog straha. Osvrnula se i pogledala prema vrhu uzvisine. Šta je to moglo toliko da ih uplaši? Brzo je izmenila svoj pravac razmišljanja. Odnosno, *ko* je to mogao? Još jednom je pogledala u smeru odbeglih dečaka. Zatim se okrenula i oprezno popela u smeru odakle su deca došla. *Jeste, ovo postaje pomalo čupavo.* Pomislila je da upotrebi mobilni telefon da pozove pomoć, ali je odlučila da prvo proveriti

stvari. Nije htela da pozove pandure, pa da otkrije kako je dečake naplašio medved.

Na vrhu uzvisine lako je pronašla stazu koju su njih dvojica koristila. Provukla se uskom krivudavom putanjom koju je ostavio njihov ludački beg. Nakon otprilike trideset metara otvorila se mala čistina. Odatle je staza bila neodređenija, ali onda je primetila parče tkanine kako visi na donjoj grani jednog dreva i krenula je kroz taj procep u šumu. Petnaest metara kasnije stigla je do još jedne čistine, ovaj put veće, gde je bila ugašena logorska vatra.

Pitala se *da li su* dečaci kampovali ovde i da li ih je stvarno uplašila neka životinja. Ali nisu nosili nikakvu opremu za kampovanje, a nije je bilo ni ovde na čistini. I čini se da vatra nije gorela baš toliko nedavno. *Ne, nešto drugo je posredi.*

U trenutku se promenio pravac vetra, što je donelo smrad koji je duboko udahнула. Došlo joj je da povrati, pa se sad i u njenim očima video užas. Već je i ranije osetila takav, tačno određen smrad.

To je bilo istrulelo meso. *Ljudsko meso!*

Povukla je majicu bez rukava naviše preko usta i nosa, pokušavajući da radije udiše smrad svog znoja nego odvratni miris tela u raspadanju. Krenula je obodom čistine. Pronašla je telo na sto dvadeset stepeni zamišljenog kompasa. Odnosno, pronašla je nju. U šipražju koje je išlo duž ruba čistine ta je ruka stršala uvis kao da mrtva žena maše na pozdrav ili u ovom slučaju za zbogom. Čak i sa ove razdaljine mogla je da vidi kako zelenkasta koža na ruci visi sa kostiju. Hitro se prebacila oko tela na onu stranu koja je bila uz vetar i ponovo udahнула.

Pogledom je odmerila leš, ali je držala pištolj na gotovs. Mada su zadah tela, promene boje i koža koja visi pokazivali da je žena prilično dugo mrtva, mogla je da bude nedavno bačena ovde, a ubica još uvek u blizini. Nije imala nikakvu želju da podeli sudbinu te žene.

Sunčeva svetlost caklila se na nečemu sa njenog ručnog zgloba. Prišla je bliže i videla da je to sat. Bacila je pogled na svoj sat; bilo je dva i trideset. Čučnula je, nosa zabodenog u svoje pazuhu.

Pozvala je hitnu službu, mirno rekavši dispečeru šta je pronašla i na kojoj lokaciji. Nakon toga je pozvala Šona Kinga.

„Da li je prepoznaješ?“, upitao je.

„Mislim da je ni njena rođena majka ne bi prepoznala, Šone.“

„Dolazim. Samo budi oprezna. Ko god da je to učinio, mogao bi da se vrati kako bi se divio svom ručnom radu. I znaš šta, Mišel?“

„Šta?“

„Zar ne možeš jednostavno da počneš da koristiš pokretnu traku za trčanje?“

Prekinula je vezu, zauzela poziciju što dalje od tela ne gubeći ga iz vida i nastavila da budno pazi. Lep dan i divno pobrđe za trčanje od kojih proradi endorfin odjednom su izgubili sjaj.

Čudo jedno kako ubistvo ume sve da pokvari.

TREĆE POGLAVLJE

Na maloj čistini mogle su se videti mnoge aktivnosti, i u svima su učestvovali ljudi. Široko područje bilo je odvojeno žutom policijskom trakom izuvijanom među drvećem. Dvočlana ekipa za uviđaj prikupljala je fizičke dokaze neposredno oko mesta zločina, analizirajući stvari koje su izgledale suviše male da bi uopšte bile važne. Drugi su se vrzmali oko tela mrtve žene, a treći su se probijali kroz okolnu šumu i nisko rastinje tražeći bilo šta zanimljivo kao i mogući ulaz i izlaz ubice sa tog mesta. Jedan uniformisani policajac prvo je fotografisao, a zatim i kamerom snimio čitavo to mesto. Svi panduri nosili su maske zbog zadaha leša, a ipak su jedan po jedan redom žurili u šumu da povraćaju.

Sve je izgledalo veoma efikasno i uredno, ali iskusnom posmatraču bilo je jasno da je negativac vodio sa jedan nula. Druga strana nije uspevala da pronađe ama baš ništa.

Mišel je stajala podalje i gledala. Pored nje je bio Šon King, njen partner u privatnoj detektivskoj agenciji *King i Maksvel*. King je prešao četrdesetu, bio je osam centimetara viši od Mišelinih sto sedamdeset i osam, i imao je kratku tamnu kosu prosedu na slepoočnicama. Bio je u kondiciji i širokih ramena, ali su mu kolena oslabila, a metak mu je pre mnogo godina razneo rame tokom jednog hapšenja koje se izjalovilo dok je radio na istrazi o falsifikovanju kao operativac Službe bezbednosti. Nekad je bio i

lokalni policajac-volonter u Rajtsburgu, ali je dao otkaz, odričući se doživotno oružja i organa reda .

Šon King pregrmeo je u životu nekoliko tragedija: nečastan završetak karijere u Državnoj bezbednosti kada mu je kandidat na izborima koga je čuvao ubijen pred očima; neuspeo brak i gorak razvod; i najnovije, zaveru kojom su hteli da mu smeste krivicu za niz lokalnih ubistava, što je izvuklo na površinu bolne detalje o njegovim poslednjim danima dok je bio bezbednjak. Zbog tih događaja postao je veoma oprezan čovek, nesklon da ikome veruje, bar do trenutka dok Mišel Maksvel nije uletela u njegov život. Mada je njihov odnos započeo na veoma klimavim temeljima, ona je sada bila jedina na koju se mogao u potpunosti osloniti.

Mišel Maksvel počela je svoj život punom snagom, projurivši kroz fakultet za tri godine, osvojivši srebrnu medalju u veslanju na olimpijadi i postavši policajac u rodnom Tenesiju pre nego što je stupila u Državnu bezbednost. Kao ni Kingov, ni njen odlazak iz saveznih organa nije bio prijatan: izgubila je zaštićeno lice u jednoj majstorski isplaniranoj otmici. To joj je bilo prvi put u životu da u nečemu nije uspela, i taj ju je poraz gotovo uništio. Upoznala je Kinga dok je istraživala taj slučaj otmice. Ispočetka je prema njemu odmah osetila odbojnost. Sada, kad mu je bila partner, videla je kakav je stvarno Šon King: najbolji čisti detektivski um sa kojim se ikada udružila. A takođe i njen najbolji prijatelj.

Pa ipak, njih dvoje bili su potpuno različiti. Dok je ona čeznula za adrenalinskim uzbuđenjima i terala svoje telo do granice izdržljivosti intenzivnim fizičkim aktivnostima od kojih su joj trpeli pluća i udovi, on je više voleo da provodi slobodno vreme pronalazeći odgovarajuća vina za svoju kolekciju, pomalo kupujući radove lokalnih slikara, čitajući dobre knjige, uz to i vozeći čamac i pecajući na jezeru iza svoje kuće. Po prirodi je bio introspektivan čovek; voleo je dobro da porazmisli o stvarima pre nego što nešto preduzme. Ona se često kretala brže od svetlosti i rušila sve pred sobom. To partnerstvo jedne eksplozivne zvezde i jednog staloznog glečera iz nekog je razloga cvetalo.

„Jesu li pronašli dečake?“, upitala ga je.

Klimnuo je glavom. „Kako čujem, prilično su se potresli.“

„Potresli? Verovatno će im do kraja studiranja trebati psihijatar.“

Mišel je već dala detaljan iskaz lokalnoj policiji, u liku načelnika Toda Vilijemsa. Načelnik je primetno osedeo posle njene i Kingove prve avanture u Rajtsburgu. Danas je izgledao kao da je pomiren sa sudbinom, kao da su ubijanje i haos nešto očekivano u njegovom malom mestu.

Mišel je posmatrala kako je na mesto zločina stigla vitka i privlačna crvenokosa žena blizu četrdesete, noseći crnu tašnu sa dve ručke i set za uzorke kod silovanja, klekla i počela da pregleda telo.

„To je pomoćnik sudskog patologa ovlašćena za ovo područje“, King je objasnio. „Silvija Dijaz.“

„Dijaz? Više liči na nekoga ko bi se zvao Morin O’Hara.“

„Džordž Dijaz joj je bio muž. Bio je poznati ovdašnji hirur. Umro je kad su ga udarila kola pre nekoliko godina. Silvija je nekad bila profesor sudsko-medicinske patologije na Univerzitetu Virdžinije. Sada je lekar s privatnom praksom.“

„A pored toga i pomoćnik sudskog patologa. Vredna žena. Ima li dece?“

„Nema. Čini se da joj rad znači ceo život.“

Mišel je podigla ruku do nosa pošto se pravac vetra opet promenio, noseći zadah leša pravo na njih.

„Sjajan život“, rekla je. „Bože, ne nosi ni masku, a ja ću da se isповраćam stojeći čak ovde.“

Nakon dvadeset minuta Dijazova se podigla, popričala sa policajcima, smaknula rukavice u kojima je obavila pregled i počela brzo da fotografiše leš i okolinu. Završivši s tim spakovala je aparat i krenula, kad je opazila Kinga. Toplo se osmehnula i pošla ka njima.

Mišel je šapnula, „A zaboravio si da mi kažeš da ste se vas dvoje zabavljali?“

King ju je iznenađeno pogledao. „Pre izvesnog vremena smo izašli nekoliko puta. Kako znaš?“

„Nakon što se proveđe vreme u gledanju leša izbliza, ne osmejuje se tako nekome ako ne postoji veza odranije.“

„Hvala na pronicljivom zapažanju. Ali budi fina. Silvija je stvarno divna.”

„Sigurna sam da jeste, ali ne želim da slušam pojedinosti, Šone.”

„Budi uverena, nećeš čuti pojedinosti dok sam živ.”

„Razumem. Pravi si džentlmen iz Virdžinije.”

„Nisam, samo ne volim kad me kritikuju.”

ČETVRTO POGLAVLJE

Mišel je osetila da je Silvija Dijaz grlila Kinga nešto duže nego što je to status bivšeg „prijatelja” dozvoljavao, pre nego što ih je King upoznao.

Pomoćnik sudskog patologa pogledala je Mišel, a po njenom zapažanju taj je uporni pogled bio neprijazan.

„Neko vreme te nisam viđala, Šone”, rekla je Silvija, okrećući se opet prema njemu.

„Bili smo pretrpani detektivskim poslom, ali stvari su konačno malo usporile.”

„Pa dakle”, Mišel je upala u reč, „znate li već uzrok smrti kod našeg leša?”

Silvija ju je iznenađeno pogledala. „To stvarno nije nešto o čemu bih mogla da raspravljam s vama.”

„Samo sam se pitala”, Mišel je nevino rekla, „pošto sam ja slučajno među prvima došla na to mesto. Čini se da nećete biti sigurni sve dok je ne secirate.”

„Ovde ćeš da uradiš obdukciju, zar ne?”, upitao je King.

Silvija je klimnula glavom. „Hoću, mada je bilo uobičajeno da sumnjive smrtne slučajeve šalju u Roanok.”

„A zašto to više ne rade?”, upitala je Mišel.

„Ranije su u Virdžiniji postojale četiri ustanove zvanično ovlašćene za obdukcije: Ferfaks, Ričmond, Tajdvoter i Roanok.